

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemana za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemana za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. O pravnih, na katero naj se blagovoltljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Zelena zastava prorokova.

Kratek je telegram, ki je zadnji došel iz Dunaja, ali mi mu usojamo se veliko važnost pripisovati, ker dokazuje, da se bode vendar le res zgodilo, kar smo prej ali slej pričakovali uže tačas ko so Nemci in Magjari v zborih in posebno v delegacijah protestovali zoper samo misel na kaj jednacega. — Avstrija bode zasela jeden del Bosne, tako zvano turško Hrvatsko. Vladna „Pol. Corr.“ namreč poroča iz turške Hrvatske: „Mej turškim prebivalstvom se razdeljujejo mnoge zelene zastave. Hodže (turški duhovni) se pripravljajo, da bodo razvili zastavo prorokovo. Strah mej kristijani je grozovit. Na meji so turške straže, ki branijo kristijanom bežati v Avstrijo. Zmešnjava je nepopisna.“

Zastava prorokova, pod katero se uže v Carigradu nabirajo turški prostovoljci, in katera se razvija po vladnih avstrijskih poročilih tudi v sosednji nam turški Hrvatske, ki spada po virtualnem pravu pod naše cesarstvo, pomenja toliko kakor, da Turek naj povsod kolje in uničuje kristijana. To je za denašnji 19. vek strahovit princip. Nekdaj, ko je bila Evropa onemogla, trpeti je morala, da so divji Izlamiti krščanstvo zatirali in kristijane morili, kakor to pomni s strahoto naš slovenski narod in tudi druga Evropa. Ali dandenes vendar tega trpeti več ne more od crkajoče Turčije! Sramota bi to bila za „omikani“ naš svet. In baš naša avstrijska monarhija, katere svitli vladar ima ime apostolskega veličanstva, tega škandala in teh grozodejstev trpela ne bode. Temu je dokaz,

da njen oficijozen list „Pol. Corr.“ uže sam konstatira groznosti turške. To je veliko znamenje časa in — nasledek carskega shoda!

Ko bi naši višji krogi, še višji nego je Andrassy, ne mislili konec storiti ali zaprečiti krvoločnostim v turški Hrvatski od Priedora do Bihača in do blizu Mostara, ne bi se baš o tem času konstatiralo. Poleg tega pak je bilo v zadnjem letu ne le od jugoslovansko-avstrijskega časništva, temuč tudi od vojaške in avstrijsko-državnogospodarske strani zaporedom glasovano, da našej državi Dalmacija nema kaj koristiti, če ne dobi zahrbtno zaslobo jednega dela Bosne, baš gori imenovanega.

Nemci in Magjari še zdaj vpijejo proti temu. Ali ne iz gledišča koristi državine, nego ker se boje prirastka slovanskega prebivalstva. Mi smo s tem prirastkom zadovoljni, ker nam bode s časom v slovanskem duhu podporen. Pa tudi iz tega, ker smo boljši Avstrijci nego tisti prusijanski Nemci, ki teže na sever ne v Avstrijo.

Če bosta Srbija in Črnogora v boji z divjaki srečni, vzameta drug del jugoslovanske zemlje. Črnogora, Hercegovino, Srbija drug večji del rodovitne Bosne in stare Srbije in Bulgarija pride pod ruskega kneza kot samostalna država. Ako pa bode boj nesrečen, kar bog začuvaj, tudi potem Avstrija ne bode pustila na svojej meji kristijanov divjaško klati, če bi prav naši nemškutarji to želeli.

V tem smo mi optimisti, rajši boljšega, nego slabšega pričakujemo. Domišljamo se, kako so pri začetku vstanka lansko leto celo naši prijatelji z glavo zmajevali, — ali mi se

nijsmo dali iz dobrega upanja izpraviti (če prav smo bili zaradi idej, člankov in poročil celo konfiscirani, kakoršne zdaj sami vladni in oficijalni listi uže prinašajo, in katere je letošnja zgodovina potrdila). In ako bog da in dobra sreča, ki mora tudi slovanskemu življu na svetu enkrat ugodneja biti, ne bodemo se niti na dalje varali v glavnej stvari.

Jugoslovansko bojišče.

Izpremema vojnega plana je v Srbiji gotova. „Pol. Corr.“ poroča, da Alimpić in Cah, ker nijsta mogla še prodreti v Bosno, preprečila sta Černjajevjev plan. Zdaj ob Nišu Srbi ne bodo več ofenzivni, temuč defenzivni. Zato bodo svoje moči zbrali in utvrdili tu, pa drugje začeli. Ko bi bilo telegramu iz Zemuna od 25. t. m. verovati, bil se je hud boj pri Zaječaru. Vodja je bil baje uže Černjajev.

Cah in Čolak Antić sta se pred Sjenico zjediniła. Ko bi ta važen kraj vzela, mogla bi Črnogorcem roko podati.

Glavni kvartir knežev pravijo, da se bode ali se je uže preložil v Čuprijo, torej bolj v notranjost. Veselejše bi pač bilo, ko bi se glavni stan pomikal v Bosno ali Bulgarijo, ali upajmo, da se bode, kadar Srbi glavno bitvo dobodo. In ta odločilna bitva se pripravlja. Bog daj srečo našim.

Da smo prav imeli, ko nijsmo verovali v zmago Muktarjevo pri Bisini 23. jun. nad Črnogorci, dokazuje nov zanesljivejši telegram iz Metkovića, ki poroča ravno narobe. Črnogorci so zmagali. Ne jeden konjik nij mogel v Mostar ubegniti. Muktar-

Listek.

Čast in sramota.

(Nov. la iz družinskega, v črnega življenja ljubljanskega. Spisal Ogr.nec.)

II.

(Daje.)

Po teh besedah jej mladenič zvedavo pogleda v oči in držeč jo za roko zvesto pričakuje, kaj ona poreče? Ali Olga — molči. Deviška malosrčnost jej brani, da ne more z besedami izraziti blagodejnih čutil, katera jej v tem milem trenutji iz srca kipé, pa saj njeno vedro, od radosti zoreče oko, ki tako zvesto počiva Svitánu na obrazi, dovolj jasno priča, kaj tudi ona čuti za njega, kako ga tudi ljubi! Da bi vendar zaradi sinočnega spremljevalca tudi pomirila svojega druzega prijatelja ter vsakošen sum odvrnila od sebe pové mu vse, kako je bila prišla v družčino ž njim, kako se védela proti njemu ter kaj

nepričakovanega potem zavoljo njega doživela doma. Sporoči mu namreč materino pristranost za njega, kako se je potezala za-nj; svoj strah zavoljo tega, in česa se posehmal tako boji. Na zadnje mu s posebno gorcimi besedami izrazi, koliko mirú in sladke tolažbe, koliko veselja in srčnosti, pa koliko blazečega zaupanja in mile sreče vzlasti po takem dogodjaji in v takem razmerji ona nahaja po njegovem resničnem sočutji do nje. Zagotovi mu, kako hvaležna mu je za to; pa da tega mu nikoli ne pozabi!

Tako tudi Svitán izvé kar mu je najdražjega, da Olga ga ljubi, in to, kaka in kolika nevarnost njegovej izvoljenki zdaj žuga. Predno se tedaj poslovi od nje, jej zlasto to zadnje živo stavi pred oči, omenjaje jej tudi bridkih nasledkov, hudega gorjé in gotovega kesanja, ko bi ona posebno pazno ne čula v tem tako važnem tako osodepolnem trenutji, odločilnem jej srečo za celo prihodnjo življenje.

Olga mu zatrdno in s pravo gorečnostjo objubi, da ga hoče rada in na tanko ubogati,

kar jej Svitán toliko raje verjame, ker je po vsem njenem vedenji in govorjenji uže spoznal da ta še priprosta in nedolžna deklica je denes k njemu pribežala res le sladila in tešila in varujočega zavetja iskat svoje mladostnej, vznemirevanej ljubezni.

In v ta namen, kako hočeta namreč svoja mlada, nežna čutila laglje menjavati v prihodnje, ali tudi vzajemno se vpreti pretečim nakanom, ki bi utegnili zažugati njunemu nežnemu razmerju, uganeta si določno smér in ravnanje.

III.

Berta je pogodila, ko je trdila, da Olgin spremljevalec, ki ga zdaj poznamo pod imenom Česelj, ne bo dolgo odlašal. Uže druzega po polu dne, potem pa vsak dan navadno še po dvakrat, zjutraj in proti večeru, pride stražit in prežat mimo hiše. Kakor lesica okoli globljaka vohni tamkaj okrog časi kakor le mimogredé samo za nekaj trenutkov, večkrat pa tudi po celo uro stopaje gor in dol zavestno s šibico se trkljaje po goleni, natikaje si pa-

jeva vojska je na polji pri Nevesinji obkoljena, morala se bode torej prebiti, ali udati. Bitka je bila 24., torej drug dan potem, ko se krivo poročali turški prijatelji, da so Črnogorci pobiti bili.

O boji pri Velikem Izvoru ob Timoku 18. t. m. pišejo v „Deutsche Ztg.“ sledeče: Veliki-Izvor je onkraj Timoka, komaj četrtilje od bulgarske meje še na srbske meji. Tu je pustil Osman-paša pri svojem umikanju, ko je bil brezvspešno poskusil ob Timoku srbsko zemljo zavzeti, precejšnji armadni oddel, kateri je na tem gozdnem in planinskem zemljišči napravil si nasipe, katere bi potem Krupovi topovi branili. Tu namreč, je tudi Osman-paša prejšnji teden skupljal vso moč, in se nij nikakor oziral na male srbske oddele, kateri proti Vidnu prodirajo. Lješaninu je bilo mnogo na tem ležeče, razpoditi Turke iz njih pozicij pri Izvoru in to sicer še prej, nego pride uže naznanjena pomoč pod poveljem Kerim-paše, kateri maršira, menda z najboljšo azijsko armado v Bulgarijo. 18. zjutraj ob 9. uri zapovedal je Lješanin Negotinskej brigadi proti velikem Izvoru marširati. Do 10. ure bil je uže ves, 10.000 mož močni oddel Timokove armade v ognji, in Turki bili so vsled res občudovanja vredne hrabrosti Srbov iz več pozicij razpodeni. Tako je obvisaval boj do polu dne, kder je manjkalo le še jednega močnega in energičnega naskoka, in Turki bi bili tudi v sredini primorani odjenjati. In v tem trenutku prišla je res tudi pomoč za Turke in sicer iz Adlice, nizami in Čerkezi. Oni so prišli črez Gatovske gore in črez potok Izvor ter so pretili Srbom na levem kraju. Ta trenotek porabil je Osman-paša, kateremu se je brzo naznanila došla pomoč in poskusil še jedenkrat končni naskok z vso svojo močjo. Srbi, kateri so bili uže tako slabejši (Turkov je bilo 12.000 brez ravnokar došle pomoči) prišli so vsled tega nekoliko v nered, kateri je prouzročil tudi nekaj taktičnih napak, in zaradi tega pomaknil se je Lješanin zopet v svoje stare pozicije nazaj. Izgube so obestranske jako velike. Osman-paša pa, akoravno je dobil veliko pomoč nema vsled te male Lješaninove nezgode še nikake prednosti.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 27. julija.

Priprave se vedno bolj delajo, da bode vojsko mogoče brž sklicati, kadar bode trebalo, da tudi Avstrija posegne v delovanje. Okrajna glavarstva po nekaterih deželah dajejo občinam ukaze, kako je treba hitro ravnati, kadar bodo vojaki sklicani. „P. L.“ meni, da ne bode še tako brž nastala ona potreba, drugi listi so pa nasprotnega mnenja, tretji rekavajo: nič se gotovo ne more vedeti. Vznemirjati nas vse to ne more nič, odkar vemo po cesarjevem shodu v Zakupih, da bode Avstrija z Rusijo sporazumno ravnala, torej ne po magjarskej ali turško-nemškej glavi.

Vnanje države.

Srbi *Istok* konstatira, kdo je za sveti boj Srbov in kdo proti, imenuje mej prijatelji tudi nas Slovence, mej protivniki Srbstva in mej prijateljev Turkov pa z britkimi besedami omenja tudi rimskega papeža, ker sodi, kakor drugi časniki, da je „Voce de Verita“ vaticansko glasilo, ta list pa za Turke piše, ker so Srbi pravoslavni! (Papež še nij svoje besede pred vsem svetom govoril, torej tudi mi upamo, da njegova glasila nijso na njegov nalog govorila.)

Iz Pariza se dunajskemu listu poroča, da je v *Carigradu* uže skleneno sultana Murata prisiliti, da se odpove vladanju, ker je tako bolan, da zdravniki izpoznavaajo njegovo neozdravljivost. — V *Carigradu* torej vlada samo ministerstvo, novi sultan je ničla, in se niti ne vpraša o tem kaj se ima zgoditi.

Francoski senat je 25. t. m. sklenil, da se ima svetovna razstava l. 1878 obdržavati, ker je beseda francoske za to zastavljena. Torej je videti, da Francozje so v tem uže omahovali.

Dopisi.

Iz Borovnice 26. jul. [Izv. dop.]

Žalostnim srcem se mora človek spominjati onih temnih časov, za katerih so privilegirani stanovni ljudstvo zatirali, po svojej volji gospodarili in zlorabili svoje podložnike. A „tempora mutantur et nos mutantur in illis“ — človeštvo napreduje. Ako pak sosed dela, tudi mi ne smemo rok križem držati. Kako pa vendar to, da, ko uže sosed vse svoje moči uporablja v svoje blagostanje, si mi stoprav manemo zaspane oči? — Prav naravno. Vsaj nij mogoče ubozemu kmetu napredovati, ko mu je zabranjen vsak pot, ki bi ga pripeljal do izobraženosti in učenosti! Še dan-

denes v času omike, napredka in svobode tlačijo travo taki filistri, ki skušajo bližnjega Slovana z mečem in peresom uničiti in ga ohraniti v tmni duševnej. Kolikokrat mora občina „za žive in mrtve“ prositi in molelovati, da dobi prepotrebno šolovanje? Dokazov mi nij treba daleč okolo iskati — imam ga tu! Ravno naša fara je bila dolgo časa brez vsacega učitelja. Leto dnij je bila mladež brez duševnega kruha. To je bil velik udarec za nas. A vsaka sila traje le malo časa: dobili smo izvrstnega učitelja g. Fr. Paplerja. Otroci v poduku vsi zanemarjeni so potrebovali izurjenega in prijaznega učitelja, in to so našli v g. Paplerju. Denes se je končala z duhovnim opravilom šola. Lepo je bilo videti, kako se je šolska mladež v prazničnej obleki vrlo obnašala, a še lepše slišati prijetno petje, ki je donelo raz kora iz mladih grl nedolžne mladine. Navzočnemu poslušalcu se je milo storilo in preselil se je v duhu v sveto deželo otročjih let, ko je vladal v srci rajski mir in blaga zadovoljnost. Prepričati se je moral vsakdo, koliko premore dober učitelj pri deci. Te in jednake misli so rojile poslušalcu po glavi, in iz njih ga je vzbudila stoprav zahvalna pesen. Po sv. maši je stopil č. g. župnik Ant. Jugovic — mladini zavsem naklonjen mož — pred oltar in tu z domačo in z lepimi primerami okinčano besedo poudarjal korist šole sosebno v sedanjosti. Polagal je ginljivo mladini na srca, naj bode zmirom bistrega uma in poštenega srca. Bog daj, da bi te besede ne pale na kamenita tla! Gospodoma pak: še mnogaja leta! — Hvaležni bodite tedaj starši in otroci tacim, za dobro vnetim možem, a i roditelji naj jih ne ovirajo pri njihovem sadunosnem delovanju, ampak pomagajo naj k dosegu lepega vspeha in tako — nam prisije gotovo boljša bodočnost! To prorokuje uverjen „prorok“ pod Trebevnikom.

Iz St. Ruperta 26. jul. [Izv. dop.]

Čestitim bralcem „Sl. Naroda“ dobro znani g. Dolár, kateri je dosedaj županoval našo občino, blagovolil je vendar naposled razpisati volitev občinskega zastopa. Sicer je uže storil trikrat, toda prvič zadrževalo so ga privatne stvari, drugič bil je semenj na Slančnem vrhu in še le tretji pot šlo je za resnico, kar so uže dvakrat prevarani volilci komaj pričakovali. G. Dolar se je pri tej volitvi odlikoval sè svojimi manirami, ter volitev dal sklicati

dajoči ščipec na nos pa verno pazeč na vse stsani, od kod, da se prikaže pričakovana pa tudi po gostoma oziraje se na paženo zanimivo okno. Kljubu tej njegovej natečnej neumornosti preteče nekoliko dni, da Česelj niti ne vidi Olge. Ali vabilo je premično in prezapeljivo, da bi podjetljivi Česelj hotel malosrčno odjenjati, nikar gubiti trdno voljo in upanje. Narobe! to trdovratno, nepostrežno osojenje ga tolikanj bolj kuri in izpodbada doseči svoje namere, zlasti, ko s svojega stražišča vsakrat z radostjo opazuje, da tam gori za prežanim oknom se sicer ne Olga, pač pa njena mati mu pokazuje z dosti očitnim dopadanjem odobravaje njegovo dovolj jasno kazano poželjenje. Le-ta jako povoljna opazba ga tudi uže osrčuje, da bi zavrživši vse to malostno ulično prežanje, ki naj bi se spodobilo le pritlikovcem, ki nemajo nič, in si zatorej tudi ne upajo nič, kar pohitel gor po stopnicah pa zavedaje se svojega priporočujočega veljaštva povedal privoljneji materi, kako in kaj.

In to bi bil Česelj zdaj po petdnevem,

brezvspešnem zalezovanju tudi storil, da mu nij prijazno naključje po drugem potu postreglo. Na adventne sabote večer namreč, ko Česelj po stalnem običaji ljubljanskega moškega gizdalinstva v trumi svojih tovarišev stoječ pred stolno cerkvijo pase svoje poželjive poglede po mladem, iz cerkve gredočem ženstvu in nesramno pa predrzno pogleduje slehrno gospodičino, obtičé na jedenkrat njegove oči le na jednej, katere nenavadna lepota in prenežna milina kakor čarom oblišči tudi vse druge prežalce.

„Olga, Olga!“ šepeta Česelj svojemu tik stoječemu pajdašu ter se ž njim vred napoti za odhajajočo.

„Le počasi!“ opominja Česelj spremljujočega druga, ki preburno rije dalje in prigovarja kar pristopiti in ogovoriti, „počasi, da pridemo bolj ven iz mesta. Saj bi me bilo sram, ko bi kdo videl in vedel, da dirjam za tako-le! Glej kako je oblečena!“

„Da, da, to je res“ potrdi drug, „pa, — saj vsak lahko sodi, da to le za burko.“

Te je pa ta golobičica uže vredna, če tudi nema spreminjavih kril. A, kdo je ta stareja osoba zraven nje?“

„Mati!“

„Potlej pa —“

„O nič hudega!“

„Kako?“

„Da bi le mlado imel tako na motvozi, kakor imam uže staro! To imam uže davno si priklonjeno, in ko bi meni ne bilo le za —“ naredi dotični, pomenljivi zgiblaj z roko — kar pri tej bi se bil uže oglasil. Na vse zadnje pa tudi storim to. Stara naj bo brv —“

„Haha, ha!“ zakrohota se povšečno drug skoraj na glas, da v misel jemana, nekoliko korakov pred njima gredoča mati se brž radovedno ozre nazaj, pa tudi v mračenji takoj spoznavši Česlja precej počasneje stopati začne.

„Si videl?“ šepeta Česelj s komolcem drezaje druga v lakt.

Tovariš otrešaje z glavo in šegavo kremžeč obraz prikimuje, potem pa oba tiho se

samo na Veselej gori; druge svoje privrže ncepak je pismeno povabil k volitvi; da potem drugi volilci niso mogli k volitvi priti, to je očitvidno, akoravno so imeli aktivno i pasivno volilno pravico; prišlo jih je torej prav pičlo število volit.

24. t. m. ob 9. uri prične se volilni akt. Drugi volilni razred volil je prvi. G. Korbar poda g. Jančigarju listič, na katerem so bili volilni možje zabilježeni, da jih zadnji prebere. G. Dolar protestira, vrže pero ob mizo rekoč: „das geht nicht, die Wahl wird verschoben“ Zapisnikar in g. Zajec primeta za klobuke ter gresta in z njima i drugi volici iz vasi. Črez pol ure sklical je g. Dolar zopet volitev; prične se drugi akt; kot zapisnikarji fungirali so gg. T. in J., ker prejšnjih gospodov niso mogli več v roke dobiti. Po dolgem in širokem glasovanji bili so sledeči gospodje voljeni v občinski zastop.

Intihar, Štrajnar, Šircelj, Vidmar, Majcen iz Česnovca, Denari, Jelenec, Starič Franjo Lamovšek, Stermolé, Uršič, Strukelj Franjo in Josip, Glušič Janko, Mandelj, Vašič Rajmund, Gačnik, Škerjanec, Majcen Vinko, Dolar Ferdo, Zajec Tone, Zupančič, Lamovšek, Golob, in dr. Skedl iz Novega mesta. Iz teh mož volil se bode župan, o katerem prihodnjič.

Splošno so volilci s to volitvijo zadovoljni, kajti razen treh so vsi jako vneti Slovenci in za blagor občine; pričakovati je tudi, da si voljeni možje izvolijo najsposobnejšega kot župana, nikakor pa ne tujega Dolarja, katerega je cela občina bila uže do grla sita.

Domače stvari.

— (Poverjeniki banke „Slavije“) so imeli včeraj tu v Ljubljani sejo in posvetovanje. Čujemo, da je v principu skleneno bilo prevzeti tudi celo organizacijo banke „Slovenije,“ to se ve po njenej likvidaciji. Mi se tega sklepa, če bode tudi v praksi izveden veselimo, ker „Slavija“ je dozdej dejansko pokazala, da je solidno društvo.

— (Šolsko leto) se je končalo tu v Ljubljani v ljudskih šolah predvčeranjem.

— (Maksovo Kriščevo glavo) more v reduti od denes naprej videti se samo za 10 kr. vstopnine.

— (Strah pred Turki.) Včeraj je prišla neka kmetica v Ljubljano, ter takoj

meněč polagoma sledita predidoči. Na cesti, kjer se posamezen pešnik uže ne spoznava več za večernega mračenja, začne nakrat Česljev drug ostajati zadej, v tem ko on sam hitro postopi naprej.

V malo korakih poleg Olgine matere potegne klobuk in na trikratni pripogibljej začne:

„Ne zamerite, oprostite, milostiva gospa! da si jemljem to prostost — ali to previsoko zanimanje, katero jaz gojim za — za —“

„Dejte, mladi gospod! nikdar — kdor meni prijazno, ne treba se mu oproščevati. Prijateljstvo dohaja zmirom ljubo in dobro.“ S temi gorcimi besedami mati podpre spodtikajočega se oproščevalca radovedno obračaje vanj prijazno mu lice, mej tem hči z v jedno mer pred sé obrnenim, telečim obrazem, kakor po šivankah stopa vedno dva koraka pred njima.

„Da gotovo, čista prijaznost in spoštovanje za vas, milostiva gospa, — in kaj hočem dalje tajiti — kar najviše in najresnič-

povpraševala je li res, da so Turki uže v Ljubljani in rekla, da je zaradi tega v Ljubljano prišla, da bode iz hranilnice svoj denar vzela, ker je čula, da stoji v časnikih, kako da Turki ropajo, kradejo in moré po slovenskih deželah. Ko jo je nek narodnjak zagotovil, da so le pest ujetih skozi Ljubljano peljali, da jih bodo v Celovcu zaprli, pomirila se je kmetica. V hribih naših še vedno velja za gotovo, da Turek je najhujši in najdivjejši.

— („Učiteljsko društvo za slovenski Štajer“) ima letos občni zbor 16. avgusta (ne 15.) zvečer ob 8. uri v čitalnici. — Dnevni red se v krakem objavi.

Odbor.

— (Iz Ljutomera) se nam 26. t. m. piše: Za načelnika našega narodnega okrajnega zastopa je bil v nedeljo, 23. julija prejšnji g. Ivan Kukovec zopet izvoljen; za njegovega namestnika p. g. M. Zemljič. Drugi odborniki so pa gg. Božič, Farkaš, Mahorič, Štajar in Hönigman.

— (Vabilo.) V nedeljo 30. t. m. napravi pevsko društvo v Krškem v vrtu g. Fr. Gregoriča v Krškem besedo s sledečim programom: „Trojednica“, melodrama s petjem in godbo, — Pesni: „Oblačku“, moški zbor z bariton solom in bariton-tenor duetom, — Četverospjev „Gradič beli“, — „Slovenska dežela“. — Igra: „Ravni pot najboljši pot“, — Pesni: „Slovo“, moški zbor, četverospjev. — „Domovina“, moški zbor. — Po končanem programu ples. Začetek ob 7½ uri zvečer. Vstopnina za posamezne 30 kr., za družine 50 kr. Čisti dohodi so namenjeni za krško gasilno društvo. K tej veselici vabi uljudno

Odbor

pevskega društva v Krškem.

— (Iz Krškega) se nam piše: Opozorujemo č. g. rodoljube na besedo v Krškem 30. t. m. Igrale bodo najboljše moči ki se morejo v naših krajih dobiti in moški zbor bode eksekutiral v pomnoženem številu par lepih pesnij, ki so se povsod, koder so se pele z velikim ploskom sprejele.

— (Strela) je ubila pri Marenbergu na slovenskem Štajerskem kmeta Antona Kacijanarja in njegovega sina, ki sta bila mej viharjem v kašči. Razen tega je v istej hiši strela ubila pet krav in zadela malo še dva otroka.

neje zanimanje za vašo-le prelepo, preljubeznjivo gospodičino hčerko, to naj mi opravičuje mojo drznost, da —“

„O prosim, ljubi gospod! nikar se res tako poniževati; nas srčno veseli poznati vas, vi nam skazujete le čast —“

Ne, milostiva gospa! zagotavljam vas, vaša tolika pirjaznost mi je izvanredno draga zares in ta mi tudi daje poguma, izraziti vam prošnjo in srčno željo, ki jo uže dalj časa gojim, če mi dovolite, da pridem sem ter tja k vam na obiskanje.“

„Kakor vam po godu, kedar vam le drago. Tak odlični gospod nam more le prijeten biti, meni, mojemu soprogu in mojoj hčeri-le, Olgi. Gotovo.“

„Tedaj mi bo posebna radost, da-se koj jutri poslužim vašega prijaznega privoljenja, če mili gospodičini Olgi ne bom nadležen, če ne bo huda —“

„Ha, ha,“ se šalite“, ugovori mati, skušaje s prisiljenim smehlajem pretopiti neprijetno prizadetje, katero je učinila jej spremeljevalčeva, na Olgino prezirajoče vedenje se

— (Duhovenske premembe v ljubljanskej škofiji.) Č. g. Anton Zorec, fajmošter v Žalni, postal je v Dobrničah. Umrl je 25. t. m. č. g. Jarnej Bizjak, fajmošter na Jesenicah v 83. letu svoje starosti.

— (Dar.) Nadvojvoda Franc Karel cesarjev oče, je za zidanje nove podružniške cerkve v Rakitnici, fare dolenjevaške, daroval 100 gold.

— (Iz Borovnice) se piše „Sl.“: 16. julija zvečer se je napatil tukajšnji posestnik J. P. z najemniki svojimi kosit. A prekosila je smrt njega. Idočemu po mostu črez Ljubljano se mu vsled neprevidnosti spodsne in nesrečnež je padel mej skalovje, ter se smrtno pobil. Vendar je bil še pri pameti in je še celó najemnikom odkazal njihov delokrog. Kmalu potem se je preselil v večnost.

— (V Š. Petru na Krasu) — tako se nam piše — smo imeli v noči od 25. do 26. t. m. žabji dež. Palo je namreč mej sv. Petrom in Selcem z viharnim dežjem gotovo še nad jeden milijon žabic, katerih je povsod najti cele trope. One so rujavo-črnozelenkaste barve. Od kod so jih oblaki zajeli in če uže žive ali pa so še v zalegali prišle mej vetrovne moči, to se ne vé in ostaje zanimiva uganka.

— (Iz gornje savinjske doline) se nam 26. julija piše: „Sv. Ane dne je vsako leto shod k cerkvi sv. Križa, ki leži na prijaznej gori s koje uživa turist lep razgled. Uže predvečer ovega dneva se zbirajo romarji iz vseh krajev — videli smo tudi Kranjce — tam, ter prenočijo v cerkvi ali v prosti naravi. — Taka je bila tudi včeraj. Proti 6. uri zvečer se je pa od koroške meje širilo slabo vreme z gromom in bliskom. V cerkvi sv. Križa blizu Mozirja je bilo mnogo ljudstva zbranega in tudi v bližnji kapelici. Elija je strela spustil v cerkev in glejte 3 mrtvi so ležali na tleh, in sicer dva moška in jedna ženska. Ženska je imela otroka na prsih, a otroka nij strela ubila. — Tudi v bližnjem krčmi je strela pivcem kozarce z mize vrgla in jednemu fantu samo podplate ukrala. — V cerkvi i bližini so ljudje kot snopi padali na tla.

— (Iz Dolenskega) se nam pošilja sledeči plod nemške prisiljene „kulture“ na Slovenskem: „Testament, welches wird mein Erbtheil niedergeschrieben hat. 1. Über zeugt, das meine Krankheit ich weiss das es ist

nanašajoča, torej opravičena opomba. Da bi še bolj vpognila njegov sum, naglo pristavi:

„Olgica je še zelo, zelo mlada, stoprav v šestnajstem letu; no pa dekle je uže, o se čuti dekle — vendar je še otroško, priprosto plaha in boječa — ne zamerite!“

„O, kaj mislite, milostiva gospa! Gospodičini se vidi, da nij še vajena —“

„Nobenega družbovanja tukajšnjega, celo nobenega! Smo še le peti mesec tu v Ljubljani, povsod še tako tuji, pa ne zahajamo nikamor. In Olga ona ne pozna še nobenega!“

„Nü, saj to jej nij na nobeno škodo še, tako mladi gospodičini, razen — razen — morda bi ka terikrat rada šla na kako veselico, kako večerno zabavo.“ Rekoč poseže po širšem koraku in nagnivši se pred dekle vpraša:

„Gospodičina Olga, a i ne ljubite zabav?“

„Ne“ odgovori ta kratko, zróč pred sé.

„Ali Olgica, kako si mi!“ opominja mati od strani.

(Dalje prih.)

nicht mir möglich d. gesundet mehr. So ich heute entschlossen, nur nach meinem Tode jetzt ein Testament zu machen. — Das mein Bruder Josef dieses 200 fl. zwei hundert Gulden ich ihm ales schenken, er mus aber auch von diesen zweihundert Gulen 7. — Sieben heiligen Messen zu bezalen wird. 4 heilige Messen gleich jetzt. 3. hl. Mess aber auch am Allerheiligen für mich und auch für meine Altern“. Ta testament je delal mož, ki je našo nemško šolo užival, kojemu se je pri vojcah nemščina ubijala. Smem vprašati: gospoda Nemci! kako se vam dopadajo taki proizvodi vaše kulture na Slovenskem; glejte ali bi se ne glasila zadnja volja razumljivejše in lepše, ako bi se ta človek v svojej materinščini boljše izšolal, ako bi se ta čas, ki ga je za nemščino porabil, porabil za svoj slovenski jezik? Gospoda! gori doma mej Nemci vi bi obesili vse učitelje, ki bi take vspehe podučevanja svetu pokazali, pri nas jih pa na rokah nosite in branite. Ej in vi hočete res omiko našega naroda. — Pojte se solit!

Razne vesti.

* (Osem naših zapodilo 1000 Turkov.) Baron Rodič, poveljnik naše vojske v Dalmaciji je izdal 18. jul. sledeči dnevni ukaz: „26. junija t. l. je naletela jedna patrola 7. lovskega bataljona, obstoječa iz patrolnega vodnika Mihaela Pička, potem iz lovcev: Josip Čotič, Sebastijan Kolugnat, Ivan Majerbrucker, Jakob Piteri, Franjo Požanel, Karel Repnik in Dijoniz Hubar pri Kadini Bukvi na avstrijskeji zemlji na turško vojno četo 1000 mož močno, katera je na patrolo takoj začela steljati. Ne oziraje na veliko moč, nij pobegnila mala patrola, temveč se skrila v skalnati teren ter odgovarjala s streljanjem s tako dobrim vspehom, da so Turki, kateri so bili mnogo živine na avstrijskem nakrali, hitro nazaj čez mejo pobegnili. Jaz naznanjam ta dokaz hrabrosti in srčnosti male patrole ter zaukazujem, da se naznanja omenjenim pridnim možem, pohvalno priznanje vojaškega poveljništva. Rodič l. r. F. Z. M.“ Šest iz imenovanih lovcev je Slovencev.)

* (Od bika usmrtena) Pretečeni ponedeljek ob 1/2 9. uri zjutraj splašil se je, kakor pripoveduje „Prager Abendblatt“ nekov bik in sicer zaradi gospoda, kateri je ravno z belim solnčnikom iz Tramway železnice izstopil. Bika nij bilo več mogoče obdržati. Iztrgal se je in letel po potu in pri tej priliki podrl 12 letno deklico necega črevljarja. Nesrečno deklico zabadaval je večkrat zaporedoma divji bik na robove in jo z nogami pohodil, potem pa zopet naprej divjal do Schwarzenbergske gostilne. Tam ga prime nekov pogumen delavec za rep in za zadnjo nogo, a bik ga je tudi na tla podrl. Delavec vendar nij izpustil ter končno bika, kateri je na vso moč branil se, vendar na tla podrl. Potem se je posrečilo mesarjem bika zvezati. Nesrečno deklico so pripeljali pak v očetovo stanovanje, kder je kmalu potem vsled zlomljenih reber in odtčenja krvi umrla.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalescieri du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicin in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živecih, dalje prsne, i na jetrah; žleze i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprevajenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, otožnost, diabetes, trganje, shujšanje, bledičico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenca in je bolj nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravilnih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pra-

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

vega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru zdravilnega svētnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelands, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castlestuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih osob, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Na Dunaji, 13. aprila 1872.

Frešlo je uže sedem mescev, odiar sem bil v brezupnem stanju. Trpel sem vsled prsnih i občutnih bolečinah, in sicer tako, da sem od dne do dne vidno gnil, in to zaspričilo je dolgo časa moje študije. Čul sem od Vaše čudapolne Revalescieri pričel sem jo rabiti in zagotovem Vas, da se čutim po mesečnem užitku Vaše tečne in okusne Revalescieri poponam zdrav, tako, da brez najmanjšega tresenja morem zopet pisati. Za adi tega priporočam vsem bolnim to primerno prav celo in okusno hrano, kot najboljši pripem ček, ter ostanem Vaš udani

Gabriel Teschner.

slušatelj javnih višjih trgovskih šol.

Pismo visoko plemenite markize de Bréhan.

Neapel, 17. aprila 1862.

Gospod! Vsled neke bolezni na jetrah bilo je moje stanje hujšanja in bolečin vsake vrste sedem let sem strašno. Nijsem mogla niti čitati niti pisati, treslo so se vse čutnice na celem životu, slabo prebavljenje, vedno nespanje, ter sem trpela vedno na razdraženi čutnici, katero me je sem ter tja preganjalo in me ne jedni trenotek na miru pustilo, in pri tem bila sem melanholična najvišje stopinje. Mnogi zdravniki poskusili so vse, brez da bi moje bolečine zljajšali. V polnej obupnosti poskusila sem Vašo Revalescieri in sedaj, ko jo uživam tri mesece, zahvaljujem se bogu. Revalescieri zasluži največje hvalo, pridobila mi je zopet zdravje in me stavila v stanje, da morem mojo društveno pozicijo zopet uživati. Dovolite gospod, zagotovjenja moje prisrčne hvalečnosti in popolnega spoštovanja.

Markize de Bréhan.

Št. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprebavljenji, nespanji in hujšanji.

Št. 75.877. Flor. Köllerja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlju in bolehanji dušnika, omotici in tiščanji v prsih.

Revalescieri je 4 krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na oeni, ko pri zdravilih.

V plehastih puščicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalescieri-Biscuiton v puščicah in Revalescieri-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gold. 50 kr., 24 tas 2 gold. 50 kr., 48 tas 3 gold. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gold. Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarjih in specerijskih trgovcih; tudi raspošilja duznajaka hiša na vse kraje po poštinih sakaznicah ali povzetjih. V Ljubljani Ed. Mahr, J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschu, v Zadru pri Androviču. (20)

Št. 9774.

Razglas.

Po določilu občinske postave tukajšnjega mesta bo mestni račun za leto 1875 od 1. avgusta 1876 naprej skoz štirinajst dni v magistratnem ekspeditu v očitni pregled slehrnega uda občine ležal. Tukaj se bodo tudi katere opombe o taistem v zapisnik sprejemale.

Mestni magistrat v Ljubljani,

23. julija 1876. (235—1)

Enotni drž. dolg v bankovcih	65	65	65
Enotni drž. dolg v srebru	68	68	68
1860 drž. pozicije	113	113	113
Akcijske kreditne banke	867	867	867
Kreditno akcije	142	142	142
London	50	50	50
Napol.	9	9	9
G. k. oekini	5	5	5
Srebro	102	102	102

Dunajska borza 27. julija.

(Zvorno telegrafsko posredno.)

!!! Svoji k svojim !!!

Ambrožič-eve jezerske kopelji v Bledu.

(231—2)

Novo izdelane, najelegantnejše, najpraktičnejše in najcenejše vseh bledskih kopelj so p. n. gostom vedno na razpolaganje. Cena za

goste 15 kr., za dijake 10 kr.

Tudi ste dve lepi ladiji za goste pripravljene. — Dobivajo se ravno tam tudi po nizkih cenah lepa lesorezna podobarska dela.

!!! Živela konkurenca !!!

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.

Išče se trgovinsk pomočnik

iz dežele, popolnem izurjen za štacuno z mešanim blagom, zmožen slovenskega in nemškega jezika.

Ponudbe sprejema administracija „Slovenskega Naroda“.

(234—2)

Franc-ove esence za življenje.

Gotovo in skušeno sredstvo proti večini boleznij z vspešnim učinkom in sicer tako, da bi mora vsaka gospodinja tako zdravilo pri hiši imeti. (53—18)

Jedino pravo dobiva se pri

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajskeji cesti v Ljubljani.

Slovenske knjige.

V „narodnej tiskarni“ se dobé, in morejo tudi po poštne povzetji naročiti najnovejše slovenske knjige:

1. „Doktor Zober“, originalen slovenski roman od J. Jurčiča. Cena 60 kr.
2. „Kalifornske povesti“ od Bret Harte a. Cena 50 kr.
3. „Tugomer“, tragedija v 5. dejanjih. Spisal J. Jurčič. Cena 60 kr.
4. „Na Žerinjah“, izviren roman. Spisal Janko Krsnik. Cena 60 kr.

Slovenske

lepoznanske knjige.

V založbi „Narodne tiskarne“ v Ljubljani so izšle in se morejo dobiti sledeče slovenske knjige:

A. Romani in povesti:

1. Erazem Tatenbah. Izvirna povest, spisal J. Jurčič, velja 50 kr.
2. Meta Holdenis. Roman, francoski spisal Viktor Cherbulez, poslovenil Davorin Hostnik 50 kr.
3. Kantorčica. Roman s pogorskega zakotja, Češki spisala Karlina Světla; poslovenil Franjo Tomšič, velja 50 kr.
4. Prvi poljub. Novela, spisal J. Skalec. — Na črni zemlji. Novela, spis. J. Skalec, velja 25 kr.
5. Kazen. Novela, francoski spisal H. Riviere, poslovenil Davorin Hostnik. — Cerkev in država v Ameriki. Francoski spisal E. Laboulaye, poslovenil Davorin Hostnik, velja 25 kr.

B. Listki v zvezkih:

- I. zvezek, ki obsega: Stenografija, sp. dr. Ribič. — Životopisje, sp. Rajč Bož. — Prešern, Prešern ali Preširen, sp. Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, sp. J. Jurčič. — N. Machiavelli, sp. dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, sp. dr. Celestin. — Trstvo z grozdjem na Ruskem, sp. dr. J. Vošnjak. — Čigava bode? Novelica, sp. J. Ogrinec. Velja 25 kr.
 - IV. zvezek, ki obsega: Lepi dnevi. Sp. Paulus. — Plašč. Novela. Ruski spisal N. V. Gogol; poslovenil L. Gorenjec. — Nekoliko opazek o izdaji slovenskih narodnih pesnij. Spisal prof. dr. Krek. Velja 25 kr.
- Kdor hoče katero koli teh knjig dobiti, naj piše „Narodnej tiskarni“ in jih dobi po poštne povzetji. Vse skup se dajo za znižano ceno 2 gold.

!!! Svoji k svojim !!!